

8 Αυγούστου 2017

«Η ζωή μας είναι γεμάτη από θαύματα και από το έλεος του Θεού..»

Ορθοδοξία / Ποιμαντική

Πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Αναγνωστόπουλος

[Προηγούμενη δημοσίευση: <https://www.pemptousia.gr/?p=166947>]

Συμπληρωματικά θέλω να προσθέσω χριστιανοί μου, διότι ο χρόνος στο κανονικό κήρυγμα ήδη είχε περάσει προ πολλού, μερικά στοιχεία που πρέπει να ειπωθούν, εφόσον έχουμε και την σχετική άδεια από τον ίδιο.

Ο χριστιανός αυτός που έλαβε τόσο πλούσια την θεία δωρεά, δεν ήτο ούτε θρησκόληπτος, ούτε πλανεμένος. Αντιθέτως μάλιστα δεν είχε καμιά σχέση με την Εκκλησία. Τριάντα τουλάχιστον χρόνια είχε να κοινωνήσει. Για εκκλησιασμό δεν πήγαινε παρά μόνο σε γάμους, βαπτίσεις, μνημόσυνα και λοιπά. Αδιάφορος και καμιά φορά και πολέμιος της Εκκλησίας και του κλήρου. Κανέναν επαίτη δε βοηθούσε ποτέ, διότι τους θεωρούσε απατεώνες και επαγγελματίες. Αλλά η εσωτερική παρόρμησις να βγάλει το σακάκι του και να τυλίξει τον γυμνό, ήτο άνωθεν, δεν μπορεί μέχρι σήμερα να την ερμηνεύσει. Αλλά ανταποκρίθηκε θετικά. Ήτο γι' αυτόν η κλήσις για τον αναβαπτισμό του. Ήτο η δική του Πεντηκοστή, η δική του Δαμασκός. Όταν πήρε το σακάκι, το κράτησε σφιχτά επάνω του. Τέτοια δύναμη έπαιρνε απ' αυτό, σα νάταν ο χιτώνας του Κυρίου. Μετά την εξομολόγηση και τον κανόνα που πήρε, ζει με φόβον Θεού και ποιος ξέρει αν δεν προβάλλει ο Θεός διά μέσω αυτού έναν νέον απόστολο του Ευαγγελίου του, έναν νέον ομολογητή και μάρτυρα.

Αυτά τα συμπληρωματικά στοιχεία δόθησαν σα διευκρίνιση σχετικά με το πρόσωπό του, τα οποία πολλούς από τους ακροατάς του κηρύγματος θα τους ενδιαφέρουν.

Είθε ο Θεός να δώσει σε όλους εμάς και στον καθένα χωριστά τέτοιες ευκαιρίες με όποιο μέσον και με όποιο τρόπο θελήσει εκείνος και εφόσον βέβαια το αξίζουμε. Και κάτι άλλο. Και όσο χωρά το δοχείον της ψυχής μας.

Αμήν.

Αμήν για πάντα.

Σχετικά με το γεγονός της ελεημοσύνης και ειδικότερα, όταν ο χριστιανός εκείνος πήρε το αντίδωρο, θέλουμε να πούμε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται και πως αυτό θα το διαπιστώσουμε και στα επόμενα κηρύγματα που θα κάνουμε.

Η ιστορία επαναλαμβάνεται με τον Στάρετς Βαρσανούφιο, ο οποίος σε ένα βιβλίο του γράφει τα εξής:

Ένα χρόνο λέγει, πριν πάω, να γίνω μοναχός, τη δεύτερη μέρα των Χριστουγέννων γύριζα στο σπίτι μου από την πρωινή Θεία Λειτουργία. Ήταν ακόμα σκοτάδι, η πόλις είχε αρχίσει να ξυπνάει. Περπατούσα μόνος στους έρημους δρόμους της. Ξαφνικά ήρθε κοντά μου ένας γεροντάκος και μου ζήτησε ελεημοσύνη. Δαγκώθηκα απ' τη στεναχώρια μου γιατί δεν κρατούσα ποτέ μαζί μου πορτοφόλι, και στην τσέπη δεν είχα παρά είκοσι καπίκια. Του τα έδωσα και τα είκοσι και του είπα:

- Συγγνώμη ρε παππού, δεν έχω άλλα.

Εκείνος με ευχαρίστησε και μου έδωσε ένα κομμάτι αντίδωρο. Το πήρα, τόβαλα στην τσέπη μου και ενώ έκαμα κάτι να πω στο φτωχό είδα πως είχε εξαφανιστεί. Μάταια τον αναζητούσα. Χάθηκε χωρίς να αφήσει ίχνη. Τον επόμενο χρόνο την ίδια ημέρα άφησα τον κόσμο, και έγινα δόκιμος μοναχός.

Αυτά από τον πατέρα και Άγιο και Στάρετς Βαρσανούφιο.

Αν ρίξουμε μια ματιά στη ζωή μας, και γύρω μας, θα την δούμε πως είναι γεμάτη από θαύματα. Γεμάτη από το έλεος του Αγίου Θεού.

Μόνο που εμείς συνήθως δεν κάνουμε τον κόπο να τα δούμε.

<http://bit.ly/2ukAT2S>